

Kunstenares Mariët Wichers Schreur verbergt haar littekens niet

Een kwart eeuw raakte ze geen potlood of penseel aan. Tot ze voor zichzelf koos, en het ene na het andere portret van de groten uit de muziekwereld maakte. En toen... maakte ze alles weer stuk. Mariët Wichers Schreur verbergt de littekens niet. "Ik zie wel wat er straks is."

Ineens was het er. Waar het vandaan kwam, daar heeft Mariët Wichers Schreur geen idee van. Ze is van de boer. Uit Raalte. Groeide op tussen de varkens en de koeien. Acht jaar was ze toen ze haar familie verbaasde met levensechte portretten van haar opa en oma. "Getekend van een pasfoto. Leek me wel leuk."

Beginjaren

Het talent was ontdekt. Ze kreeg kleine opdrachtjes. Voor portretjes van familie en vrienden. "Nog op de lagere school kreeg ik een ezel van mijn vader. Toen ben ik met kleuren begonnen." Een kunstenares in de dop op een boerenerf in Raalte. "Nee, daar hadden mijn ouders geen enkele moeite mee."

Op de middelbare school zette ze een volgende stap. Op klompen, met Iron Maiden op de punt. "Je was toen disco of hardrock. Ik was van de rock en kon het logo wel goed namaken. Ik heb toen heel wat spijkerjacks beschilderd. En later ook bromfietshelmen. Was wel gaaf. Dan was ik op een concert en zag ik iemand met een jack aan dat ik had beschilderd."

Passie

De keuze voor de kunstacademie lag voor de hand. Al besepte ze best dat er aan het einde van de opleiding geen opgemaakt bedje stond te wachten. "Een kunstenaar heeft geen nagel om de kont mee te krabben, werd me van alle kanten verzekerd. Maar je moet altijd voor je passie gaan. Niet voor wat je verdient. Doe je het alleen voor het geld, hou je het niet vol." Dat zou blijken. Maar dat komt zo nog.

Modernier

Eerste poging: Kampen. Ze werd afgewezen. "Ze vonden wat ik deed wat te realistisch allemaal, geloof ik." De kunstacademie in Amersfoort liet haar wel toe. Maar dat paste haar ook niet helemaal. "Het moest allemaal wat modernier. Ik maakte alleen maar na, vonden ze. Ik weet ook niet of je het kunst moet noemen wat ik doe. Het is in elk geval ambacht."

Dat moderne werd het 'm dus niet. Mariët stapte over op houtbewerking. Grote beelden, uit hout en polyester. Maar ook daarin bleef ze eigenninnig. "In het laatste jaar vergaten ze me te beoordelen. Ze waren wel komen kijken, maar hadden me gewoon geen cijfers gegeven. Dan heb ik jullie ook niet meer nodig, dacht ik. Ik ben keihard aan het werk gegaan. Zonder verder ook maar iets te laten zien. Alleen bij de eindbeoordeling. Ik slaagde. Met een 9 en een 10."

Zo zit ze nu eenmaal in elkaar. "Als iemand tegen me zegt: dat kun je niet, dan zal ik het ze laten zien. Dat heb ik nu ook met het schilderen. Ze zeggen: portretten verkopen niet. Dan kopen ze wel een poster. Maar dat is niet hetzelfde. Een foto of een poster is vlak. Mijn werk komt naar je toe. De passie spat van het doek."

Afwachten

Maar eerst ging ze lesgeven. Aan de lts en de huishoudschool in Raalte. Vier vakken tegelijk: tekenen, technisch tekenen, techniek en handvaardigheid. Vond ze hartstikke leuk. "Maar ik verdiende net 100 euro meer dan in de bijstand. Bovendien had ik geen vaste baan, maar moest ik elk jaar afwachten of ik na de zomer terug kon keren."

Uitstapjes naar ander werk volgden: creatief therapeut bij psychiatrische kliniek Franciscushof in Raalte, terug naar school en uiteindelijk accountmanager in etiketten. "Ik ben voor het geld gegaan", geeft ze eerlijk toe. En dat ging aanvankelijk best goed.

Geld

"Maar op een bepaald moment was ik steeds bezig zijn met geld zat. Ik had Philips binnengehaald als klant. Een order van zo'n drie miljoen. Het kost veel tijd en energie om zo'n grote klant binnenboord te houden. Maar ondertussen bleven ze maar vragen: Waar blijven je nieuwe orders?"

Studeren voor makelaar

Ze gooide het over een andere boeg. Ging studeren voor makelaar. En kocht samen met haar man een boerderij net buiten Haarle. "Het was een bouwval. En ik was drie maanden zwanger van onze eerste. Dus we hadden zes maanden de tijd om het bewoonbaar te krijgen." Gekkenwerk? Ze vond het heerlijk. "Ik regelde alles zelf. Ja, er waren mensen die vroegen of het niet allemaal een beetje te veel was. Ik vond het alleen maar gaaf. Tja, mijn gedrevenheid is mijn valkuil. Dat zit een beetje in de familie."

En al die jaren liet ze potlood en penseel links liggen. "Nu pas, achteraf, vraag je je af: hoe kan dat? Maar ik had gewoon geen zin. Voelde me ook helemaal niet creatief. Ja, huis verbouwen en meubeltjes maken. Dat wel. Maar verder..."

Ellende

Ze legt de verbinding niet zo nadrukkelijk, maar de ellende en het verdriet die ze onderweg tegenkwam, leverden ongetwijfeld de bouwstenen voor de blokkade. Haar ouders verloren, door gedonder met de bank, hun boerderij.

Haar ex-vriend, de man met wie ze samenwoonde, pleegde zelfmoord. "Hij had al eens gezegd dat als ik een einde zou maken aan onze relatie, dat het einde voor hem zou zijn. Maar ondertussen had hij wel een verhouding met een ander. Toen ik het daarom uitmaakte en mijn spullen uit huis wilde halen, vond ik hem. Hij had zich opgehangen."

Er volgde een periode van heel hard werken aan het huis, waar hun gezamenlijke toekomst leek te liggen. "Ik ben er keihard aan het klussen gegaan. Elke dag. Om er steeds maar weer mee te worden geconfronteerd en zo eelt op mijn wond te krijgen. Pas dan kon ik verder."

Haarle

Ze woont inmiddels veertien jaar in haar prachtig verbouwde boerderij bij Haarle. Maar het huis staat nu te koop. Vanwege een scheiding. Die bracht, zo'n anderhalf jaar geleden, de ommekeer en de kunst terug in haar wereld. "Ik vertelde bij de nagelstyliste over mijn ellende. Zij vertelde over haar ellende. En toen zei ze: Je moet voor jezelf kiezen. Voor je passie. Ik had er twee: muziek en kunst."

Dat vertaalde zich in het schilderen van portretten van artiesten. The Rolling Stones, Robert Plant, Eddie Vedder, Slash, maar ook John Mayer en Madonna. Op basis van bekende afbeeldingen. In een hoog tempo. Alsof ze de tijd moest inhalen. "Als ik wil, kan ik in twee weken een werk klaar hebben." En het zijn niet van die kleintjes. "Ik heb maar een eis: ze moeten in mijn auto passen. Een keer ging dat niet goed."

Expositie

Het ging in zo'n tempo en het werk viel dusdanig in goede aarde, dat ze besloot een expositie te houden. In mei, bij haar thuis. Ze verbouwde er eigenhandig een schuur voor. "Ik heb 20.000 volgers op Facebook. Geen idee hoeveel er zouden komen. Ik ben maar uitgegaan van zeshonderd man. Natuurlijk wilde ik weer alles alleen doen. Van de muntjes tot de parkeerplaatsen en de hapjes, alles. En een paar dagen van tevoren bedacht ik nog dat er een sponsor moest komen."

Verkeerde energie

En toen ging het mis. Goed mis. "Ik sliep slecht. Was hyper. Er knapte iets." En dat reageerde ze af op haar kunstwerken. "Ik ben hoogsensitief. Bij drie werken voelde ik een verkeerde energie: Slash, Bohemian Rhapsody en Kurt Cobain." Het mes ging er in.

"Bohemian Rhapsody was hufferproof. Daarvoor pakte ik een decoupeerzaag. Er bleef niets van over." Daarna volgden alle andere werken. Uit een ingebeeld haat tegen de kunstwereld. En de bedragen die er in rondgaan. "Belachelijk hoeveel een Mondriaan moet kosten. Die wereld wilde ik niet in."

Opgenomen

Na haar daad reed ze zelf naar een vriend in Nijverdal. En daarna door naar zorginstelling Dimence in Almelo. Daar was ze al in behandeling na een eerdere psychose. Ze werd opgenomen.

Sinds vijf weken is ze weer thuis. En ze voelt zich goed. Vol energie. De eerste werken zijn alweer klaar. In de tuin staat Alice Cooper te wachten op zijn voltooiing. "Nu moet ik nog bewijzen dat ik het kan over een langere termijn."

De tekenen zijn goed. Haar Bennie Jolink maakt deel uit van een veiling voor de Stichting Ondersteuning Neurologisch Onderwijs Malawi. Die is tijdens het Hokersweekeinde op 2 september bij café De Tol in Zelhem. Een eerste bod van 2750 euro is al binnen. Een mooi bedrag, vindt ze zelf. "Maar het mag best nog wel wat meer worden."

Internationaal

Haar werk trekt via internet ook internationaal de aandacht. Dat leidde tot een persoonlijke uitnodiging van de kleindochter van Max Yasgur, in wiens weiland 50 jaar geleden Woodstock werd gehouden. Mariët is gevraagd om volgend jaar portretten van artiesten die er destijds speelden te tonen, tijdens een jubileumviering rond het legendarische festival. "Daar zijn nog wel wat dingen voor te regelen. Zo moet ik nog uitzoeken hoe het precies zit met de rechten op de afbeeldingen. Maar zoals het er nu voorstaat, ga ik."

De vernielde werken liggen te wachten op herstel. En ook als de messnedes niet helemaal weg te werken zijn, zal ze haar oude werk weer ophangen. Littekens van haar psychose. Die verstoort ze niet. Ze is ook bezig aan een boek over psychoses en hoe daar mee om te gaan. Des nie normaal, gaat het heten.

Kinderen

Maar bovenal wil ze er zijn voor haar twee kinderen. Nu en straks. Verdere plannen maakt ze niet al te veel. Mooie dingen wil ze blijven maken. Dat wel. Dingen die andere mensen aanspreken. "En dan zie ik wel wat er straks is."